

Mihail C. Vlădescu

Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi

Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților

în ședința de la 9 decembrie **1921** relativ la

Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia

Editat de
George Sandulescu și Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu

The Complete Works

Opere Complete

Edited by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

At the very beginning of the year 2015, *Contemporary Literature Press* is publishing *The Complete Works* of a writer who was born almost at the same time as T.S. Eliot and James Joyce. He wrote about 'restlessness', 'insatiable, ruthless observation', 'foreigners from all over the world', 'desire' and 'violence': these words come from Mihail C. Vlădescu himself. They reveal him as a Modernist in early 20th Century Romania. This is the reason why we are publishing one of his books in both English and Romanian.

Who exactly was Mihail C. Vlădescu? A 'Former MP' (as he signs two of his books) who graduated from Law School at the University of Bucharest, who fought as an officer in World War I, was a journalist, a Member of Parliament, a political and military commentator. A traveller above everything else. Theoretically, he resided in Bucharest, number 18 Pictor Romano street. He was born in 1886, and died very young, at only 45 years of age. The Vlădescu building, owned by his family, was just a few steps away from number 9 Plantelor Street, where the Romanian national poet Mihail Eminescu died three years later, in 1889...

The books we are now publishing fall into two categories: books of reality and books of the imagination. The writer

Începem anul 2015 cu *Operele Complete* ale unui scriitor care s-a născut cam în același timp cu T.S. Eliot și James Joyce. Un scriitor român care ne vorbește despre „neastâmpăr”, „sete de observație nemiloasă și crudă”, „străini pripășiți de prin toate părțile”, „dorințe” și „violență”: l-am citat pe Mihail C. Vlădescu. Expresiile surprind esența operei lui moderniste. „Fluxul Conștiinței” și „monologul interior” au încolțit, așadar, și în România anilor 1920. Tocmai pentru acest motiv, unul dintre volumele pe care le publicăm acum apare bilingv, în limbile română și engleză.

Cine era Mihail C. Vlădescu? În mod sigur un „Fost Deputat” (cum apare pe coperta câtorva dintre cărțile lui), absolvent de Drept la Universitatea din București, ofițer în primul război mondial, gazetar, membru în Parlament și comentator politic. Dar mai presus de toate, mare iubitor de călătorii. Teoretic, domiciliat în București, pe strada Pictor Romano numărul 18, s-a născut în anul 1886 și a murit foarte tânăr, la numai 45 de ani. Blocul Vlădescu, unde locuia cu familia lui, era la doi pași de strada Plantelor numărul 9, locul unde a murit Mihail Eminescu cu trei ani după nașterea lui Vlădescu, în anul 1889...

Cărțile pe care le publicăm acum se împart în două categorii: cărțile realității și cărțile imaginate. Pe primele, scriitorul le semnează cu numele lui adevărat. Celelalte

signed the books in the first group with his real name. The books in the second category were written under the pseudonym Alexis V. Drăculea. The implications of this invented name are hinted at in the Editors' Introductions.

This writer is not present in any history of literature so far. The important libraries of the country know little about him. When you least expect it, you come across one more of his books in some obscure second-hand bookshop.

Mihail C. Vlădescu, however, was more than just a writer: he was also a political personality of his time. The proof of that statement can be found, among others, in his political discourses in the Romanian Parliament. They betray an irresistible intelligence, biting irony, breathtaking presence of mind, and a remarkable knowledge of international politics during World War I and after.

Contemporary Literature Press is now launching an invitation to its readers to join the game and investigate the case of a writer who travelled the world, fought in the war, made Modernism in his books, and who is still hiding under the enigmatic mantle of the pseudonym Alexis V. Drăculea!

Bucharest-Monaco, 2015

au apărut sub pseudonimul Alexis V. Drăculea, ale cărui semnificații le veți afla citind introducerile la *Operele Complete*.

Nu figurează în *Istoria Literaturii* a lui George Călinescu. Marile biblioteci ale țării nu știu mare lucru despre el și nici nu au toate cărțile lui. Atunci când te aștepti mai puțin, mai descoperi printr-o întâmplare încă un volum pe care îl vinde un anticar obscur.

Mihail C. Vlădescu a fost nu numai unul dintre scriitorii moderniști ai României: el a fost și om politic. Dovedesc acest lucru discursurile lui în Parlamentul României, ca Deputat de Teleorman. Găsim în aceste discursuri o remarcabilă inteligență vie, o ironie mușcătoare, o prezență de spirit cuceritoare, și o cunoaștere impecabilă a situației internaționale interbelice. O adevărată personalitate a anului 1922... Ca să-l parafrăzăm pe cronicarul Miron Costin din veacul al XVII-lea, „Nasc și la Alexandria oameni.”

Contemporary Literature Press își invită cititorii să intre în jocul acesta și să descopere cine a fost scriitorul care a bătut lumea, a făcut războiul, a scris aproape la aceeași masă cu marii moderniști, și care încă se ascunde în mantia enigmatică a pseudonimului Alexis V. Drăculea!

George Sandulescu and Lidia Vianu

Mihail C. Vlădescu

Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi

Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților

în ședința de la 9 decembrie **1921** relativ la

Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia

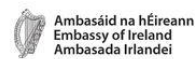

Editat de
George Sandulescu și Lidia Vianu

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Director
Lidia Vianu
Executive Advisor
George Sandulescu

The online Publishing House of the University of Bucharest

ISBN 978-606-8592-93-0

© C. George Sandulescu

© Universitatea din București

Copertă și ilustrații

Lidia Vianu

Dactilografare: Ira Beratlief

Corectură: Violeta Baroană, Ana Maria Florea

Postare: Simona Sămulescu

Publicitate: Violeta Baroană

Rușii, nemții și noi de Mihail C. Vlădescu, Deputat de Teleorman, a apărut prima dată în anul 1921 la București, la Imprimeria Statului. Titlul aparține editurii CLP. Titlul inițial al acestui discurs politic era „Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia”. Prezenta ediție păstrează ortografia și punctuația autorului.

Mihail C. Vlădescu se semnează **MiClail** în drama în 5 acte *Voica* (1912?). Trei volume de proză (*Jurnalul meu de războiu*, 1918; *În retragere*, 1918; *Între Venus și Marte*, 1922) și o tragedie în 3 acte, *Ioana*, 1928 sunt semnate de el sub pseudonimul **Alexis V. Drăculea**. Primele lui două volume apăreau în timpul primului Război Mondial, restul abia după sfârșitul războiului.

Michail are rezonanță Biblică și în același timp trimite la Arhanghelul Mi(c)hail. **Alexis** reprezintă Alexandria, orașul de baștină al întregii familii Noica, în care s-a născut Mihail C. Vlădescu. Inițiala **V** reprezintă fără îndoială patronimul Vlădescu. Cât despre **Drăculea**, sensul nu este deslușit. Nepotul scriitorului, C. George Sandulescu, editor al Operelor lui complete, își amintește că mama lui, Elena Sandulescu, sora lui Mihail C. Vlădescu, vorbea despre *Drăculești*, moșia pe care o ținuse în arendă Constantin Vlădescu, tatăl ei, primarul orașului Alexandria: toate acestea se petrecuseră înainte de anul 1900, sub domnia regelui Carol I.

Mihail C. Vlădescu

Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi

Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților
în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la

Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia

Editat de

George Sandulescu și Lidia Vianu

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Ruşii, nemţii şi noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaţilor în şedinţa de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianţa cu Polonia** 1921

1

Cuprins

George Sandulescu	A New Noica of Long Ago. Un Noica proaspăt revenit din trecut. Mihail C. Vlădescu (1886-1931)	p. 2
Opere de Mi(c)hail C. Vlădescu / Alexis V. Drăculea		p. 14
Lidia Vianu	Un mister nedelegat	p. 16
Mihail C. Vlădescu	Ruşii, nemţii şi noi. Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianţa cu Polonia. 1921	p. 24

C
O
N
T
E
M
P
O
R
A
R
Y

L
I
T
E
R
A
T
U
R
E
 P
R
E
S
S

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia**
1921

2

George Sandulescu

A New Noica of Long Ago

Un Noica proaspăt revenit din trecut

Mihail C. Vlădescu (1886-1931)

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia**
1921

3

Alexandrina Noica, épouse VLĂDESCU, and her family: 12 children — six boys and six girls — all born between 1885 and 1906. One every year: in 1889 two, even: one in January, another in December... The photo was most likely taken in 1906 — when the last was born.

Alexandrina Noica, épouse VLĂDESCU, și familia ei: 12 copii — șase băieți și șase fete — născuți cu toții între 1885 și 1906. Câte unul pe an: iar în 1889 chiar doi în același an: unul în ianuarie, celălalt în decembrie... Fotografie făcută foarte probabil în 1906 — anul ultimului născut.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

4

He's been on my book-shelf for more than half a century. I remember having to cut some of the pages of the new plays upon my very first reading...

De mai bine de jumătate de veac el se află ascuns undeva pe rafturile bibliotecii mele. Mi-aduc aminte că, atunci când l-am citit prima oară, a trebuit să tai chiar eu o parte din paginile pieselor și ale textele lui cele mai recente.

○

A forgotten man. A fairly good Romanian writer never remembered by anybody. Except by his own brothers and sisters. And by myself.

Un om dat uitării. Un scriitor român destul de reușit, pe care nimeni nu-l mai ține minte. Afară, doar, de frații și surorile lui. Și de mine.

○

One of the very rare literary personalities revived direct by the Net.

Una din puținele personalități pe care le readuce la viață în mod straniu ceva ce se numește INTERNET.

○

Is he worth it ? It's up to you all to judge... He may enrich Romanian literature. Or he may not.

Merită, oare? Cititorii vor hotărî... Poate va îmbogăți literatura română. Poate nu.

One can never properly judge one's own!

E atât de greu să-i judeci pe ai tăi!

For relatives usually lack the distancing required in order to relate in an objective manner.

Când vine vorba de familie, nu avem detașarea necesară pentru a percepe obiectiv lucrurile.

5

O

What was he? He was many things: a devoted **Soldier** in the fight against the Nation's Enemy—something quite impossible to find in our days, where the Homeland—*La Patrie*—has etherised into near-total disappearance.

A passionate Member of Parliament—*un député*—fighting the high and mighty—Nicolae Iorga, for instance—by the skin of his teeth, for the right cause—I'm sure. What exactly was that 'right cause', you may ask. I reply, 'I haven't the slightest idea'... But for an officer like him—barely back from battle—it is quite, quite inconceivable that he would have stood up so staunchly for the wrong thing.

He must have been far too deeply marked by the Great War.

A meticulous **commentator** of war events from so many angles: the personal and intimate angle of the war-diarist; the highly analytical angle of the consummate war scholar, in *Problemele Comandamentului*. And last, but not quite, from the purely fictional angle—from the highest viewpoint of all—the purely

Ce anume a fost? A fost mai multe: **soldat** credincios luptei împotriva Dușmanului Națiunii—lucru greu de găsit astăzi, când Patria—*La Patrie*—a dispărut aproape cu totul.

Deputat aprins—*un député*—în luptă cu cei puternici și de rang înalt—Nicolae Iorga, de pildă—încrâncenat, pentru o cauză dreaptă—sunt convinși. Ce „cauză dreaptă” anume—vă întrebați. Sincer să fiu, nici eu nu știu... Dar, ofițer fiind—abia întors din război—e foarte greu de crezut că ar fi luptat cu atâta îndârjire pentru o cauză nedemnă.

Trebuie că Marele Război l-a marcat profund. Poate prea profund.

Comentator meticolos al evenimentelor de război, din toate unghiurile: acela personal și intim al jurnalului de război; unghiul ascuțit analitic al eruditului desăvârșit în ale războiului, în *Problemele Comandamentului*. Nu în ultimul rând, din persepectiva imaginației—mai presus de toate celelalte—acesta fiind

6

literary one, in his so very economically written dozen or so of short stories, entitled *În Retrăgere*.

unghiul pur literar, în cele douăsprezece nuvele ale sale, scrise cu mare economie de efecte și intitulate *În retrăgere*

○

What professions did he actually exert? For there is so much circumstantial evidence that he must most certainly have had more than one...

Having studied Law at the University of Bucharest before the First World War, he of course became ‘**un avocat**’, that is, in English terms, both a solicitor and a barrister, wrapped all in one.

I must humbly confess that I do not know absolutely anything about his achievements from my own family. (He had died three years or so before I was born...)

But considering he had been prospering financially—with an elegant villa at Brașov and even a German governess to take care of it (she took care of me too for a whole summer when I was old enough to remember her face and her memorable statements!), he was spoken of with the kind of respect that money almost automatically generated around him.

Care anume au fost profesiile lui?

Fiindcă avem atâtea dovezi clare că precis a avut mai mult decât una...

Studiase Dreptul la Universitatea din București înainte de primul război mondial, și prin urmare a devenit „avocat”, pledant și nu numai.

Mărturisesc cu părere de rău că nu cunosc direct de la membrii familiei mele nimic despre realizările lui. (A murit cu vreo trei ani înainte de a mă naște eu...)

Având, însă, în vedere că îi mersese bine din punct de vedere financiar—avea o vilă elegantă la Brașov, de care îngrijea o guvernantă nemțoaică (tot ea a avut grijă și de mine o vară întreagă atunci când am început să-i pot ține minte chipul și replicile, de-a dreptul memorabile), se vorbea despre el cu acel respect pe care i-l asigurau automat banii.

Pe deasupra, mai și scria. La gazete,

7

And then, he wrote. For the newspapers, of course. So he was also a **journalist**. Which newspapers? And what about ?

I have absolutely no idea. For in my later years of adolescence and early youth I was so frantically busy hiding his intellect, his image, his very existence from the over-inquisitive Communist regime that had for half a century enveloped the whole country that no member of the family ever dared touch the subject, not even in the most private circumstances. We had all learned ever so quickly in the late 1940's that mentioning the Past was not only perfectly useless, but could also become extremely dangerous. Especially for the younger generation.

So, the blanket of total silence enveloped the personality of Mihail Vlădescu for the rest of the century.

It was only his private life that was softly whispered around me. With awe. But it was all so very low key, and ever so fragmentary that I could, barely and with difficulty, piece two and two together for my own secret understanding.

desigur. Deci a fost și **gazetar**. La ce gazete? Despre ce anume?

N-am nici cea mai vagă idee. Mi-am petrecut adolescența și tinerețea timpurie străduindu-mă să-i ascund inteligența, imaginea, existența, chiar, de iscoditorul regim comunist care a sugrumat toată țara timp de o jumătate de veac în așa măsură că nici un membru al familiei noastre n-a îndrăznit să atingă măcar subiectul, nici măcar în împrejurările cele mai intime. Cu câțiva ani înainte de 1950 învățaserăm cu toții de la o zi la alta că nu ne servea la nimic să vorbim despre trecut, ba din contră, acest lucru putea să ne facă foarte mult rău. Mai ales tinerei generații.

Prin urmare, o **tăcere absolută** a învăluit personalitatea lui Mihail Vlădescu din clipa când a murit.

Auzeam în jur, în șoaptă, doar lucruri legate de viața lui intimă. Aproape că nimeni nu îndrăznește. Totul era spus în mare taină, atât de fragmentar încât mi-a fost extrem de greu, aproape imposibil, să descifrez eu

8

To hide your own relatives in the remotest corners of your heart the whole and entire world seems to understand and be in full agreement with. When your own relatives happen to be evildoers, and downright criminals...

But for the very opposite reason, I never found any beginning of understanding anywhere—absolutely not anywhere. In the whole Western World, except the occasional embarrassed gesture of fairly superficial compassion, and the even more embarrassed shrug of the shoulders, accompanied by the even rarer statement—‘I’m ever so glad that that never happened to us here... neither to me, nor to my family.’

The lack of empathy—genuine and complete empathy—*sautait aux yeux!*

The only form of compassion The Western World had developed for itself was Charity—the charity that Oscar Wilde was so very much against. Even long before he felt it on his own skin (he merely intuited that it would be there in the pipeline for him too in the months before his death).

singur lucrurile, pentru mine măcar.

Oamenii înțeleg și nu au absolut nimic împotriva să-ți ascunzi rudele de ceilalți, în adâncul sufletului tău. Cu condiția ca aceste rude să fi fost răufăcători de vreun fel, sau chiar criminali ...

Pentru motivul opus, n-am găsit pe nimeni în lume să mă înțeleagă—absolut pe nimeni. Nicăieri în apus. Am întâlnit doar gesturi de compasiune oarecum superficială, când oamenii dădeau din umeri și, extrem de rar, adăugau—„Slavă Domnului că aici așa ceva nu ni s-a întâmplat, nu nouă... nici mie, nici alor mei.”

Lipsa de empatie—de înțelegere autentică și profundă—*sautait aux yeux!*

Unica formă de compasiune la care a ajuns lumea apuseană e Caritatea—care îi displăcea atât de mult lui Oscar Wilde. Chiar înainte s-o simtă pe pielea lui (intuise doar că îl aștepta și avea s-o simtă în lunile de dinaintea morții).

Cea mai cumplită consecință a comunismului instituționalizat vreme de jumătate de veac peste jumătate de

9

The worst effect of Communism institutionalised for a solid half century in half Europe remains the irrecoverable **Silence**: the events, and feelings and opinions, that all those who lived them have taken to the grave with them.

So many of them people. So many of them events. So many of them emotions.

As the very last survivor of two large families numbering together more than two dozen, the number of questions I would like to ask the dead members of my mother's and my father's respective families about their past lives is more than infinite. More particularly so, when they include outstanding Philosophers, Academicians, and Parliamentarians.

And that is where Romanian history has a **Black Hole** extending over an interminable half century. How could the darkest Middle Ages be allowed to be 'made possible' right in the midst of Twentieth Century civilization, and right in the heart of the 'most civilized' of all the Five Continents?

Though having been dead for more than a dozen years **before** the advent of

Europă rămâne această **Tăcere** de nerecuperat: toate incidentele, trăirile și convingerile îngropate odată cu cei cărora le-au aparținut.

Atâtea personalități... Atâtea incidente... Atâtea emoții... Căzute în ghearele uitării eterne!

Cum sunt cel din urmă supraviețuitor a două familii numeroase, care adunau laolaltă peste douăzeci de persoane, numărul de întrebări pe care aş dori să le pun celor ce au pierit deja din familiile mamei și tatălui meu despre viața lor din trecut este nesfârșit de mare. Cu atât mai mult cu cât e vorba de Filozofi, Academicieni, Parlamentari de seamă.

Vorbim aici de o **gaură neagră**—a *Black Hole*—în istoria României, care se întinde peste o jumătate de secol ce parcă nu se mai termina. Cum a fost oare cu putință să i se îngăduie celui mai crunt Ev Mediu să „existe” chiar în miezul civilizației secolului XX, drept în inima celui mai „civilizat” dintre toate cele cinci continente?

Cu toate că a încetat din viață cu

10

Communism in Romania, the case of Mihail C. Vlădescu remains that of a victim in point. Constructing his biography is a near impossibility. Or an achievement at the level of a super-Doctoral Dissertation. Judging only by the amount of research involved.

For this particular Noica wrote at a time when Noica-the-Philosopher was a mere nine-year-old, and The-Venerable-Monk Noica – the philosopher's son – was about fifteen years away from being born.

Last but not least, there is the mighty literary connection: Cei Trei Crai de la Răsărit—all of them *Crai de Curtea Veche*—were, in fact, four: as the group of three very close friends in the 1930's—NOICA + ELIADE + CIORAN—was over time completed by a fourth, namely by Eugen IONESCU. Or *Ionesco*, for short. The Unique Ionescu. *Membre de l'Académie Française!*

Have there been, I presume to ask, any invisible, imperceptible, unforeseen links to be established with the very Spirit in which this Vlădescu conceived and achieved the Writings assembled together

mai bine de doisprezece ani **înainte** de instalarea comunismului în România, Mihail Vlădescu, cel care i-a căzut victimă, e un caz emblematic. E aproape cu neputință să-i reconstruim biografia. Numai o cercetare ce ar depăși nivelul unei lucrări doctorale ar putea eventual afla. Efortul de cercetare care s-ar impune ar copleși pe oricine.

Aceasta întrucât acest Noica despre care vorbim a scris într-o vreme când Noica-Filozoful abia dacă avea nouă ani, iar Venerabilul Călugăr Noica – fiul filozofului – n-avea să se nască decât cu vreo cincisprezece ani mai târziu.

Și nu în ultimul rând, să ne gândim la o legătură literară extrem de puternică: Cei Trei Crai de la Răsărit – toți trei *Crai de Curtea Veche* – erau de fapt patru: grupul celor trei prieteni extrem de apropiați din anii 1930 – NOICA + ELIADE + CIORAN – a ajuns să includă, peste ani, un al patrulea, pe Eugen IONESCU. Pe scurt, *Ionesco*. Inegalabilul Ionescu. *Membre de l'Académie Française!*

Au avut ei oare afinități

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia** 1921

11

in these ten volumes?

nevăzute cu spiritul în care Vlădescu
și-a realizat scrierile sale din cele zece
volume alăturate?

[Text tradus din limba engleză de
Lidia Vianu]

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia**
1921

12

Alexandrina and Constantin Vlădescu's twelve children... on their own.
Copiii Familiei Alexandrina și Constantin Vlădescu – cei doisprezece... fără părinții lor !

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia**
1921

13

POST SCRIPTUM. **Mihail C. Vlădescu** uneori prefera ortografia **Michail**, cum se poate confirma pe coperta uneia din cele cinci cărți pe care și le-a publicat singur în deceniul care a urmat Primului Război Mondial. **Michail** sună atât de biblic, și atât de aproape de Arhanghelul Michail! Scria des și sub pseudonimul **Alexis V. Drăculea**. Unde **Alexis** reprezenta Alexandria, orașul de baștină al întregii familii Noica; inițiala **V** reprezintă, fără îndoială, patronimul Vlădescu. Dar **Drăculea**? E greu... Îmi aduc aminte vag că mama vorbea despre *o moșie Drăculești* pe care tatăl ei Constantin Vlădescu, primar al orașului Alexandria, o ținuse în arendă o bună bucată de vreme înainte de anul 1900, sub domnia regelui Carol I.

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia**
1921

14

Operele lui Mi(c)hail C. Vlădescu

[pseudonim] **Alexis V. Drăculea**
(1886-1931)

1906	G. I. Ana	<i>Florica</i> . Dramă în 5 acte	București. Minerva. Institut de Arte Grafice și Editură
1912?	Mi(c)hail C. Vlădescu □	<i>Voica</i> . Dramă în 5 acte	Tipografia cooperativă „Poporul”
1913	Mihail C. Vlădescu	<i>Înțelegerea Cordială și România</i>	București. Noua Tipografie profesională Dimitrie C. Ionescu
1915	Mihail C. Vlădescu	<i>Jurnalul unui Războinic</i>	București. Depozitul la Librăria Alcalay & Co. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1918	Alexis V. Drăculea	<i>Jurnalul meu de războiu</i>	București. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1918	Alexis V. Drăculea	<i>În retragere</i> . Schițe și nuvele din războiu	București. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1920	Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman	<i>(Un alt) Noica contra Iorga</i> . <i>Politica Economică și Noua Democrație</i> . Discurs rostit în ședința Camerei de la 28 decembrie 1920	București. Imprimeria Statului

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia**
1921

15

1921	Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman	<i>Rușii, nemții și noi.</i> Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia	București. Imprimeria Statului
1922	Alexis V. Drăculea	<i>Între Venus și Marte. Nuvele</i>	București. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1923	Mihail C. Vlădescu. Fost deputat	<i>Generalul Averescu. Sămănătorul de ofensive</i>	București. Atelierele „Adeverul” S.A.
1925	Mihail C. Vlădescu. Fost deputat	<i>Problema Comandamentului. Două sisteme</i>	București. Institutul de Arte Grafice „Lupta”. N. Stroliă
1928	Alexis V. Drăculea	<i>Ioana. Tragedie în 3 acte</i>	București. Institutul de Arte Grafice „Îndreptarea”
2013	Alexis V. Drăculea	<i>In Retreat. În retragere. Parallel Texts</i>	Contemporary Literature Press

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia**
1921

16

Lidia Vianu

Un mister nedelegat

Conform Catalogului Bibliotecii Academiei („Bibliografia Națională Retrospectivă”, <http://www.biblacad.ro/bnr/brmautori.php?aut=v&page=640&limit=40>), piesa *Florica* (1906) a fost scrisă de „Mihail C. Vlădescu”, cu toate că pe carte autorul semnează G. I. Ana.

Conform Catalogului Bibliotecii Centrale Universitare, piesa *Florica* a fost scrisă de G. I. Ana – autor care nu figurează cu nicio altă carte în vreunul din cataloage.

Biblioteca Academiei trece sub numele „Vlădescu, Mihail C. (1865-1944)” și volumul „*Lacrimi adevărate. Nuvele.* [De] C. Mihail Vlădescu. București, Minerva, Inst. de Arte grafice și Editură, 1915. (19,5 x 10,5). 112 p. 30 bani. (Biblioteca Minervei, nr. 169)”.

Aflăm, însă, pe un site cu biografii literare corecte, că volumul *Lacrimi adevărate*, apărut în anul 1915, a fost volumul de debut al scriitorului George Mihail Vlădescu (1885-1952). Pe de altă parte, Crispedia nu menționează deloc pe Mihail C. Vlădescu, nici pe G. I. Ana, și prin urmare nici nu atribuie piesa *Florica* (1906) vreunuia dintre ei (http://www.crispedia.ro/George_Mihail_Vlădescu_-_biografia_viata_activitatea_si_opera_literara).

Rămâne să identificăm de unde vin datele nașterii și morții celui Mihail C. Vlădescu din Catalogul Bibliotecii Academiei: 1865-1944.

Ele apar pe site-ul intitulat „Compendium” ca aparținând unui „profesor de botanică și om politic român”, cu numele de Mihail Vlădescu (http://www.compendium.ro/pers_detalii.php?id_pers=2264&prenume_pers=Mihail&nume_pers=VLĂDESCU).

17

Următoarele volume provin din biblioteca personală a lui C. George Sandulescu, nepotul lui Mihail C. Vlădescu (1886-1931) – fiul surorii scriitorului. Ele aparțin fără nicio îndoială celui de care ne ocupăm:

[1912]	Mihail C. Vlădescu	<i>Voica. Dramă în 5 acte</i>	Tipografia cooperativă „Poporul”
1913	Mihail C. Vlădescu	<i>Înțelegerea Cordială și România</i>	București. Noua Tipografie profesională Dimitrie C. Ionescu
1915	Mihail C. Vlădescu	<i>Jurnalul unui Războinic</i>	București. Depozitul la Librăria Alcalay & Co. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1918	Alexis V. Drăculea	<i>Jurnalul meu de războiu</i>	București. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1918	Alexis V. Drăculea	<i>În retragere. Schițe și nuvele din războiu</i>	București. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1922	Alexis V. Drăculea	<i>Între Venus și Marte. Nuvele</i>	București. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1923	Mihail C. Vlădescu. Fost deputat	<i>Generalul Averescu. Sămănătorul de ofensive</i>	București. Atelierele „Adeverul” S.A.
1925	Mihail C. Vlădescu. Fost deputat	<i>Problema Comandamentului. Două sisteme</i>	București. Institutul de Arte Grafice „Lupta”. N. Strolia

1928	Alexis V. Drăculea	<i>Ioana</i> . Tragedie în 3 acte	București. Institutul de Arte Grafice „Îndreptarea”
------	--------------------	-----------------------------------	---

Data 1912 pentru piesa *Voica* nu apare trecută nicăieri în volumul publicat de autor. Ea este stabilită de Biblioteca Academiei. Este o dată plauzibilă, având în vedere că – așa cum afirmă prefața autorului însuși la *Voica* – este vorba de „prima” lui „încercare”, semnată Michail C. Vlădescu. Cu 16 ani mai târziu, Vlădescu semnează o a doua încercare cu pseudonimul Alexis V. Drăculea: această a doua încercare este de fapt o rescriere a primeia, probabil în speranța că „Se va găsi și pentru noi în România Mare o scenă care să ne dea adăpost”.

Prefața lui George Sandulescu la această ediție tentativă de Opere Complete de Mihail C. Vlădescu începe prin a spune că existența scriitorului este învăluită în mister. A murit la vârsta de 45 de ani. Curând după moartea lui, teama familiei de opresiunea regimului comunist l-a îngropat a doua oară. Născut la câțiva ani după ce Mihail C. Vlădescu dispăruse, George Sandulescu nu a avut niciodată informații clare despre acest unchi. Din cei 12 copii ai familiei Vlădescu, niciunul nu a rupt tăcerea.

Tot ceea ce ne poate spune George Sandulescu este că unchiul său scriitor a studiat Dreptul la Universitatea București, a fost apoi soldat în primul război mondial, și de asemenea a fost gazetar, deputat, comentator al politicii țării și al strategiei militare. Era un om înstărit. Găsim și în cărțile lui Vlădescu dovezi că așa au stat lucrurile. Aceste cărți pe care le publicăm acum păstrează nemodificate ortografia și punctuația autorului de la începutul secolului XX.

Mihail C. Vlădescu sub numele real și încă două pseudonime. Întâi se semnează **Michail** (scris) C. Vlădescu în drama în 5 acte *Voica* (1912?). Trei volume de proză (*Jurnalul meu de războiu*, 1918; *În retragere*, 1918; *Între Venus și Marte*, 1922) și tragedia în 3 acte *Ioana* (1928) sunt semnate de el sub pseudonimul **Alexis V. Drăculea**.

19

MiHail are rezonanță Biblică și în același timp trimite la Arhanghelul Mi(c)hail. **Alexis** trimite la Alexandria, orașul de origine al întregii familii Noica, familia mamei lui Mihail C. Vlădescu. **V** are fără îndoială legătură cu numele de familie Vlădescu. Cât despre **Drăculea**, sensul nu este deslușit. Nepotul scriitorului, C. George Sandulescu, editor al Operelor lui complete, își amintește că mama lui, Elena Săndulescu, sora lui Mihail C. Vlădescu, vorbea de Drăculești, moșia arendată de Constantin Vlădescu, tatăl ei, primarul orașului Alexandria: toate acestea se petreceau înainte de anul 1900, sub domnia regelui Carol I.

Aflăm câte ceva din cărțile înseși. De pildă, prefața la piesa *Voica* ne indică oarecum data publicării ei îninarea celorlalte, ea fiind o „primă încercare”. Pe de altă parte anul 1912 ar putea fi corect, dacă mergem în direcția Bibliotecii Academiei și includem între scrierile acestui Vlădescu și piesa *Florica*, apărută în 1906 sub (probabil) pseudonimul G. I. Ana. Dar atunci *Voica* n-ar mai fi o „primă” încercare?

Am putea invoca două deducții în favoarea ideii că *Florica* a fost scrisă de aceeași mână ca *Voica* și *Ioana*.

Prima deducție ține de textul propriu-zis.

Toate cele trei piese sunt fie „tragedie” (*Voica*), fie „dramă” (*Florica* și *Ioana*). Subiectul lor este morala satului românesc, nunta țărănească, mirajul tânărului boier imoral și nefericirea de tip „Ofelia”, *toute proportion gardée*.

Personajele sunt și ele aceleași: eroina principală, mirele ostil care descoperă idila ei cu boierul, tatăl ei, mătușa ei — care a fost și doica boierului tânăr, boierul însuși și servitorul lui. În *Voica* și *Ioana*, până și numele lor sunt identice.

20

<i>Florica</i> 1906 G. I. Ana	<i>Voica</i> ?1912 Mihail C. Vlădescu	<i>Ioana</i> 1928 Alexis V. Drăculea
„Alexandru Radu, tatăl Floricăi Dumitru, băiat din sat FLORICA Rada, mătușa Floricăi și doica lui Alexandru Maria, fata din sat Ahmet, păzitor”.	„Teodor Pavel, tatăl Voichii Radu Un servitor VOICA Crisanta, mătușa Voichii și doica lui Teodor ”	„ Teodor Pavel Radu Trandafir IOANA Crisanta ”.

Diferă minimal deznodământul: după ce este părăsită de boier, Florica face ce poate ca să nu nască pruncul nelegitim; Voica se spânzură; Ioana înnebunește.

În rest evenimentele decurg aproape identic. Boierul o curtează pe tânăra țărăncuță, care se află în ajunul nunții. El cere ajutorul doicii lui – mătușa fetei. În toate trei piesele fata este orfană de mamă și crescută de această mătușă, sora mamei ei. Inevitabilul se produce. Când și-a pierdut „curățenia”, eroina renunță la nuntă, iar boierul pleacă, la rugămințile doicii. După scurtă vreme revine, dar tânăra țărăncă nu-l mai interesează. De aici decurge sfârșitul fetei și al piesei.

Este de presupus că un subiect tratat atât de asemănător aparține aceluiași autor. Motivul rescrierii ar putea fi, desigur, dorința autorului de a se conforma cerințelor scenei, pentru ca piesa să ajungă să fie jucată.

Fie că autorul *Floricăi* este unul și același cu autorul *Voicăi* și *Ioanei*, fie că nu, la acest punct asemnările dintre cele trei piese nu stârnesc mari curiozități.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Ajungem acum la a doua deducție, care – se va vedea – este mai mult o întrebare decât o concluzie.

În anul 1922 – an important pentru literatura europeană, marcat de James Joyce și T.S. Eliot – Mihail C. Vlădescu scrie *Între Venus și Marte*, volum de nuvele, sub semnătura Alexis V. Drăculea. Nu este prima carte semnată cu acest pseudonim. Vlădescu semnase la fel alte două cărți înainte. Este de notat faptul că acest pseudonim este folosit numai în cazul literaturii propriu-zise, al lumilor inventate. Volumele de texte reale, discursurile în Parlament, comentariile politice și militare, cum ar fi *Înțelegerea Cordială și România, Jurnalul unui Războinic, Generalul Averescu sămănătorul de ofensive, Problema Comandamentului*, sunt semnate simplu, cu numele adevărat, uneori urmat chiar de informația „Deputat de Teleorman”, ori „Fost deputat”. În ce privește piesa *Voica*, acolo autorul folosește doar un „c” în plus la numele Mi(c)hail.

Ce anume l-a făcut oare pe Vlădescu să-și deschidă cartea de nuvele din anul 1922 cu o scrisoare datată „octombrie 1922” și trimisă de la „Mănăstirea Snagov”? Nu știm cine anume este autorul ei, pentru că cel care o scrie refuză s-o semneze, în semn de dezaprobare față de conținutul cărții – nu înainte de a ne fi oferit totuși elementele esențiale ale unei posibile identități. Deducem din rândurile lui, indirect, și ceva din identitatea scriitorului însuși.

Nemulțumitul cititor se adresează celui care a scris volumul în cauză: „Drăculeo”!

El intră direct în subiect: „criza” literară a anilor 1920... E de la sine înțeles că epistola este și ea imaginară și că ea clarifică, fie și prin ideea de opoziție, părerile autorului însuși. Cititorul anonim are nostalgia tradiției de morală, omenie și cuviință din literatura română. Alexis V. Drăculea sfidează această tradiție prin „neastâmpăr”, „sete de observație nemiloasă și crudă”, „străini pripășiți de prin toate părțile”, „dorințe” și „violență”.

Contează mai puțin judecățile literare, ele aparținând în fond autorului însuși.

22

Fără doar și poate că Vlădescu a simțit cutremurul din lumea literaturii occidentale din anul de grație 1922, anul Modernismului. Pe noi ne interesează însă, mai terestru și mai puțin literar, poate, cine era de fapt acest Vlădescu? De unde pseudonimul lui, și de ce oare *Florica* este semnată G. I. Ana? Este oare și *Florica* piesa lui?

Primele cuvinte ale scrisorii închipuite cu care începe *Între Venus și Marte* par să arate o cale: Mănăstirea Snagov. Urmează încă un indiciu: cearta dintre „Dănulești și Drăculești”. Cititorul anonim se declară urmaș al Dănuleștilor.

Este vorba aici de cele două familii domnitoare rivale cândva în Valahia. Dănuleștii se trag din Dan I, fiul lui Radu I cu Doamna Ana. Există oare vreo legătură posibilă cu numele declarat al autorului piesei *Florica*, G. I. Ana?

Mănăstirea Snagov, pe de altă parte, este – legenda spune – mormântul lui Vlad Țepeș, denumit și Drăculea, fiu al lui Vlad Dracul, așadar din neamul Drăculeștilor.

Doar că în, cartea lui Vlădescu, urmașul Dănuleștilor scrie tocmai din această Mănăstire Snagov, pentru a-l certa pe urmașul Drăculeștilor, „fie el și neautentic”...

Vlad și Vlădescu? Moșia Drăculești... Hotărât lucru: atunci când istoria înghite soarta unui om, chiar dacă literatura ni-l arată de parcă ar fi încă în viață, nimic nu-l poate deconspira. Acest lucru este la fel de adevărat ca și faptul că nici rafturile care gem de cărți despre *Finnegans Wake* de James Joyce nu ne pot spune nimic mai mult decât ceea ce autorul a vrut el însuși să ne spună.

Pe lângă , Piesa *Voica* mai are sub numele autorului și un semn: □.

În plus, încă din 1906, în *Florica*, găsim câteva rânduri enigmatice și totuși lămuritoare, ca un fel de Cuvânt înainte: „...cartea de față n’o să vă placă!... Ea e o irupție sălbatică, în literatura noastră contemporană. O origină umilă – cum am mai spus. **La revendicări o să fim însă mulți.** Fericit sar! Strâng mâna. Îmbrățișez pe toți.” Semnat: „ANA”.

Întrebarea cu care am început rămâne: am înțelege oare altfel aceste cărți dacă am ști mai clar cine a fost Mihail C. Vlădescu? Poate că ele nu sunt singurele lui scrieri?

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia** 1921

23

Se va găsi, nădăjduim, un cercetător care să încerce imposibilul. La aproape 585 de ani de la nașterea lui Vlad Tepeș, cunoscut occidentalilor sub numele de Dracula, și la aproape 130 de ani de la nașterea lui Vlădescu-Drăculea ____

Cu atât mai mult cu cât Mihail C. Vlădescu a fost nu numai unul dintre scriitorii Moderniști ai României: el a fost și om politic. Dovedesc acest lucru discursurile lui în Parlamentul României, ca Deputat de Teleorman. Găsim în aceste discursuri o remarcabilă inteligență vie, o ironie mușcătoare, o prezență de spirit cuceritoare, și o cunoaștere impecabilă a situației internaționale interbelice. O adevărată personalitate a anului 1922... Ca să-l parafrazăm pe cronicarul Miron Costin din veacul al XVII-lea, „Nasc și la Alexandria oameni.”

București, Miezul nopții, 31 decembrie 2014

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia**
1921

24

Mihail C. Vlădescu

Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi

Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților
în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la
Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia

Editat de
George Sandulescu și Lidia Vianu

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia** 1921

25

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Domnilor deputați,

În cuvântarea de ieri a d-lui Becescu Sylvan în multe privințe așa de impecabilă ca formă, însă așa de discutabilă ca fond, d-sa a voit să stabilească două lucruri: chestiunea constituționalității actualului regim și în al doilea rând atentatele pe cari le ar fi comis guvernul la libertate și democrație.

D-lor, eu n'am să mă ocup nici de constituționalitate, nici de atentatele presupuse la democrație și libertate, las această sarcină celor ce mă vor urmări la această tribună. Eu voi face o operă de adevărat și sincer democrat și mă voi ocupa exclusiv de capitolul politicii externe a României (Aplause).

D-lor, de ce fac prin această operă de sincer și de convins democrat? Fiindcă în toate țările civilizate și democrate, gradul de democrație și de civilizație se măsoară după preocuparea pe care o au nu numai pătură și clasele luminate, dar chiar marile mase asupra orientărilor și problemelor externe în general. Acolo în țările de democrație sinceră și reală, politica externă nu este apanajul numai a câtorva, ea pătrunde până și în conștiința zilnică a straturilor celor mai largi și adânci ale poporului.

De aceea d-lor, iată că nu mi am luat ca un gen faptul de a vă vorbi de politica externă, în această Cameră, dar o fac din convingere că o democrație sinceră și reală, nu se poate întemeia fără cunoașterea problemelor mari externe, și fără cunoașterea exactă a situațiilor internaționale.

D-lor, evident că mă voi ocupa de politica externă a guvernului, dar dată fiind personalitatea ministrului de externe, mă voi ocupa în special de activitatea sa, în această direcțiune.

Fiindcă d-lor, d. ministru a imprimat un cachet special, a lăsat urme adânci în politica externă a României, care poartă pecetia nu numai a personalității sale dar a concepțiunilor și a metodelor sale de lucru.

27

D-lor, considerând opera d-lui ministru de externe, cea mai bună caracterizare care i s'ar putea da, cea mai bună definițiune care i-am putea găsi, este că această operă este profund inegală. Alături de lucruri foarte bune și interesante d-sa a comis adevărate greșeli, adevărate păcate.

În special mă va reține politica sa de alianțe fiindcă Mesajul văd că-i acordă o importanță deosebită cum eră și natural această chestiune a alianțelor cu vecinii.

D-lor, d. ministru trebuie să recunosc — spiritul meu de obiectivitate mă silește la aceasta — că a avut în politica sa externă câteva succese reale.

România prin situațiunea ei geografică, prin întinderea de teritorii pe care a câștigat-o în urma tratatelor de pace dela Paris, este nevoită să aibă o politică externă, a cărei influență să meargă în trei direcțiuni.

România trebuie să aibă o politică în Europa centrală, o politică în Balcani pentru menținerea echilibrului în această parte a peninsulei și în sfârșit România trebuie să aibă o politică în orient la Nistru înspre vecinii noștri dela răsărit, Rușii și vecinii noștri dela nord-est Polonezii.

Trebuie să recunosc d-l ministru că în politica pe care a urmat-o în Europa centrală a avut multă șansă. D-sa a făcut acea mică Antantă, care reprezintă o politică bună.

Nu este aici politica personală a d-lui ministru, aci; e politica țării întregi fiindcă ea răspunde intereselor permanente ale neamului și ale Statului român. Dar a reușit aci d. ministru de externe, reușit și în politica sa Balcanică.

Aci expresia acestei politici și-a găsit-o în alianța care a încheiat-o cu Jugoslavia, menită să apere tratatul dela Neuilly și să mențină echilibrul în Balcani.

O politică bună indiscutabil, îl aprob, de altfel am mai avut ocazia să-i dau aprobarea mea, mai înainte în această adunare (Aplause).

D-lor, se pune acum problema cea mare, chestiunea politiceii orientale.

Politica orientală a României e piatra de încercare a unui ministru de externe.

28

D-lor, cu regret trebuie să constat că d. ministru de externe a eșuat complet în politica care a dus-o în această direcție.

Eu mi-am pus întrebarea, de ce d. ministru de externe a reușit dincolo și de ce d. ministru de externe a eșuat dincoace?

O voce: Foarte simplu: Nu te-a consultat.

D M. Vlădescu: Să vă dau explicațiunea. D. ministru de externe a fost un om norocos, când a fost vorba să facă o politică în Europa centrală. A fost norocos, fiindcă nu a fost singur. D-sa a întâlnit aci pe unul din cei mai mari bărbați politici ai Europei, a găsit pe d. Beneș și fie că d. ministru a ajutat pe d. Beneș, fie că d. Beneș a ajutat pe d. ministru, faptul este că s'a făcut o politică bună, s'a încheiat alianța cu Cehoslovacia. Un succes pentru România, un merit pentru politica românească.

De ce d. ministru a reușit în politica Balcanică? Explicația este iarăș fiindcă d. ministru nu a fost singur. D-sa aci a găsit iarăș pe unul din cei mai cu vază și mai cu autoritate bărbați politici. A găsit experiența vastă, a d-lui Passici în chestiile Balcanice.

Atunci fie că d. ministru a ajutat pe d. Passici, fie că d. Passici a ajutat pe d. ministru, fapt este că a eșit o politică bună. Dar d-lor, nefericirea face, că atunci când d. ministru a rămas singur la propriile sale forțe cu resursele sale care evident sunt mari, imense, d. ministru s'a încurcat. Aflat în fața politicii orientale, cum am spus, aci eră piatra de încercare, greutatea: d. ministru a dat greș pe toată linia. Aci nu a mai întâlnit bărbați politici, nici de talia d-lui Beneș; nici de talia d-lui Passici, care să-l ajute sau cu care să colaboreze.

D-lor, în ce constă politica orientală a României? Politica orientală a României, are două fețe. Una este privitoare la relațiile noastre cu Rusia, și a doua la relațiile noastre cu Republica polonă. D-lor, aș fi vrut și vă declar, că ard de dorința să discut cu d. ministru de externe, chestiunea politicii noastre, față de Rusia. Cu alte cuvinte, aș vrea să discut cu d. ministru, dacă bine ce a făcut, menținându-se starea aceasta, care nu știm de e de pace sau de e război, dacă e bine că am reluat sau nu relațiile diplomatice cu Rusia.

29

D-lor, cum am spus, ard de dorința să discut această chestiune cu d. ministru de externe, însă vă mărturisesc că problema e foarte grea, și din foarte multe motive, aș prefera ca această discuțiune, în loc s'o facem în ședință publică, să o facem acolo, în comisiunea afacerilor externe, cu toate probele și cu toate piesele de care avem nevoie.

Este d-lor, încă o chestiune pendinte, este de tot interesul, dar ca această discuțiune să se facă acolo, iar nu aci în ședință publică. De aceea voi înălțura de la început această chestiune și mă voi preocupa în primul rând de cea de a doua față a problemei orientale, de politica noastră de alianță cu Polonia.

D-lor deputați, în această politică de alianță cu Polonia mi se pare că stă tot secretul politicii greșite orientale pe care a urmat-o România. D-lor, care ar putea fi scopul acestei alianțe? Evident apărarea graniței noastre dela Nistru, într'un mod cât mai bine și cât mai eficace. Dar pentru aceasta este absolută nevoie ca să avem o alianță? Oare scopul acesta, îl putem atinge numai printr'o alianță formală? Oare d-lor, dacă în locul unei politici de alianță am fi făcut o politică de relațiuni strânse, de amicitie politică, de colaborare politică și economică, cum vreți să o numiți d-lor, chiar o politică de acord putea să se facă, nu eră mai bine? Nu eră o soluțiune mai bună?

D-lor, o alianță prezintă cele mai mari inconveniente și cele mai grave dezavantaje. Îmi voi face d-lor, o datorie de a vă semnală, cari sunt aceste inconveniente și cari sunt aceste desavantaje.

De un singur lucru aș voi să previn pe d. Take Ionescu. Este că această chestiune, cum a avut aerul să o spună într'un interview în străinătate, că această chestiune s'a închis, că Parlamentul asupra ei, și-ar fi spus cuvântul; nu, d-lor; asupra alianței cu Polonia, Parlamentul nu și-a spus cuvântul, fiindcă nu a avut ocaziune să și-l spună.

Astă vară, și aici Camera trebuie să-mi fie nițel recunoscătoare, că eu prin intervenția mea, cu ocaziunea discutării tractatului comercial cu Ceho-Slovacia, am silit pe d. ministru de externe, evident ajutat și de d. Vaida, care a binevoit să intervină

în această discuțiune, am silit pe d. ministru de externe cu un ceas mai înainte și am reușit să-i smug declarațiunea că între noi și Polonia s'a încheiat un tractat de alianță.

D-lor, am intervenit mai înainte pe lângă d. ministru de externe și printr-o întrebare clară și precisă i-am cerut să-mi răspundă:

D-le ministru, ai încheiat sau nu o alianță cu Polonia?

D. ministru a binevoit să-mi trimeată, în conformitate cu regulamentul o adresă scrisă, în care îmi comunică că dacă vroi să știu lucrul acesta să cetesc comunicatul pe care d-sa l-a dat în ziare în momentul când principele Sapieha se află aci.

Mai mult nu poate să comunice în această chestie.

Eu sunt un om tenace și am revenit la șarjă și cu ocaziunea tractatului cu Cehoslovacia am obținut ca d. ministru de externe să vorbească.

D. ministru ne-a făcut o simplă declarațiune, e adevărat, că a încheiat un tractat formal cu Polonia și peste câteva zile a apărut în *Monitorul Oficial* cuprinsul tractatului cu Polonia.

Atunci, prin urmare, am luat cunoștință de textul lui și astăzi este prima ocaziune care mi se oferă ca să discut această alianță cu Polonia.

Eu am anunțat Sâmbăta trecută o interpelare în acest sens d-lui ministru de externe. M'a mirat că d. ministru nu a răspuns prezent pe acea bancă la interpelarea mea.

De aceea să-mi dați voie ca cu ocaziunea discuțiunii Mesajului să insist asupra acestei chestiuni, fiindcă nu știu dacă d. ministru de externe va răspunde prezent Marțea viitoare pe acea bancă.

O voce: Cum asta?

D. M. Vlădescu: Nu fac politică internă. (Ilaritate).

D-lor deputați, să intrăm nițel în analiza desavantajelor, a gravelor inconveniențe cari le prezintă tractatul alianței cu Polonia.

Mai întâiu am să vă semnalez un inconvenient de ordin formal:

31

Cum veniți d-voastre să încheiați un tractat de alianță formală atunci când aci în Orient există încă o stare de haos politic?

Statutul oriental nu este încă fixat aci în Orient; d. ministru știe mai bine decât oricine că cheia situațiunii politice în această parte se bazează azi pe tractatul dela Riga, intervenit între poloni și republica sovietică a Rusiei.

D-lor, dar acest tractat de pace este un provizorat; prin el granițele orientale cari se determină Poloniei nu sunt recunoscute de nici una din marile națiuni victorioase din Occident.

Nici Franța, nici Anglia, nici Italia, nici Japonia nu au recunoscut granițele orientale ale Poloniei.

D-lor, d. ministru, care are o mare admirațiune și o mare iubire — de altfel ca și mine și noi toți — pentru aliați, pentru prima oară l-am văzut violent, l-am văzut ridicându-se vehement la adresa aliaților, și aceasta tocmai asupra acestei chestiuni.

Într'un articol pe care l-a publicat d-sa luna trecută într'o revistă franceză, reproșează pe un ton de adevărată vehemență, faptul că aliații nu au stabilit granița orientală a Poloniei și d. ministru spune: „Este o adevărată crimă, că aliații nu au recunoscut granița Poloniei, nu numai prin tractatul dela Versailles, dar nici pe cel de al doilea tractat dela Riga.”

Dar d-lor mai este încă o chestiune, aceea a faimosului culoar care desparte Lituania de Germania.

Știți că pe această chestiune, aproape toată opinia publică engleză este unanim nemulțumită, pentru că Germania, după concepția englezilor, nu poate fi despărțită de Rusia printr'un culoar creat ad-hoc, numai ca să oprească aceste două popoare de a veni în contact așa precum au trăit în trecut.

Dar provizoratul d-lor, merge și mai departe: Coborâți-vă mai la sud, în însăși Basarabia noastră.

32

Basarabia dacă ne este recunoscută de marii noștri aliați, dacă ne e recunoscută de englezi, francezi, japonezi, nu ne este recunoscută d-lor de ruși, și mi se pare nici de americani.

D-lor, dar întreg regimul politic din Rusia, regimul sovietelor, nu este recunoscut de nimeni.

Și atunci, când în Orient nu există încă adevărate baze de recunoaștere de drept scris prin tractate, când domină încă stările de fapt, nu este oare inoportun, nu este oare prematur sau imprudent, să se facă o politică de alianțe formale?

D-lor, este extrem de imprudent și lucrul mari inconveniente cari ne pot expune la grave urmări.

Dar mai e încă un inconvenient, acesta de ordin moral. Noi am încheiat o alianță cu Polonia, dar obiectivul nostru comun este Rusia. Și Polonia față de Rusia, are un tractat de pace, pe când noi față de Rusia nu avem. Și atunci, nu rezultă din aceasta, că ne aflăm într'o stare de inferioritate morală?

În această tovărășie, noi suntem partea care jucăm rolul rudei sărace. Știți că e obiceiul, alianțele se compară cu căsătoriile.

Noi în această căsătorie suntem partea care nu avem zestre, pentru că zestrea este tractatul de pace și polonezii au tractat de pace și noi nu avem. De aceea la un moment dat, polonezii au avut aeru să ne atragă atențiunea, că alianța cu noi, prezintă pentru ei mari riscuri și mari încurcături. Și am aici un mic document pe care îmi pare rău că nu este d. ministru de față ca să i-l comunic, ca să știu impresiunea d-sale asupra observațiunii pe care o cuprinde.

D-lor, în parlamentul polonez, când s'a discutat chestiunea ratificării tractatului de alianță intervenit între noi și polonezi, vedeți Polonia, deși toată lumea din Occident spune că este o țară reacționară, acolo însă există procedee foarte democratice și anume tractatele de alianță se ratifică de Parlament.

La noi d-lor, cum ați văzut, nu numai că nu se ratifică în Cameră tractatele de alianță, dar nici măcar ministrul nu își ia osteneală să ne consulte în prealabil sau să

33

informeze cel puțin comisiunea afacerilor străine de intențiunea sa, de a încheia un tractat de alianță.

Iată ce spune d. Rosett, unul din autorii acestui tractat, fiindcă d. Rosetti a fost reporterul legii, prin care se cerea ratificarea tractatului de alianță între România și Polonia. D-sa spune așa: „De aci posibilitatea unei complicațiuni cu Rusia.” (Cetește).

Vedeți domnilor Polonia de abiă catadicsește să ne primească în alianță. Vedeți cari va fi de aici urmările situațiunii noastre în alianță.

Noi d-lor, vom jucă un rol secundar, vom fi cum se zice: „le brilliant second”, noi vom fi în această alianță aceia cari vom suferi inițiativa celui alt. Inițiativa o are Polonia și noi nu vom face decât să urmărim politica pe care o va face Polonia.

De aici poate rezultă o serie de grave și incalculabile urmări. Noi putem fi atrași automat în umele încurcături, în spre est, noi prin acest tractat de alianță în care suntem legați de mâini, putem fi aruncați într-o bună zi fără voia noastră în necunoscutul și în stuparul chestiunilor rusești.

Noi România, prin dezvoltarea noastră istorică, prin situațiunea noastră geografică pentru noi, interesele și aspirațiunile noastre se închid la perdeaua Nistrului; Polonia din contra prin situațiunea ei geografică, prin tradițiunile ei, prin trecutul ei, privirile ei, se îndreaptă spre inima Rusiei, spre Kiev, spre Ucraina; iacă obiectivul expansiunii Poloniei. Atunci ce rezultă de aici? Rezultă, d-lor, că există și o contradicțiune de interese, nu numai comunitate de interese între noi și polonezi.

D-lor, noi avem interesul ca să fie o Polonie mare puternică, după cum și polonezii au și ei un interes vital ca România să fie mare și puternică, iar de aici până a ne legă printr'un tractat formal da alianță, în momentele acestea a riscă să fim antrenați fără voia noastră în chestiunile rusești așa de vaste așa de complicate, este o deosebire mare.

Chestiunea prezentată astfel, sub forma aceasta, a unei politici de alianță, înțelegeți d-voastre ce inconveniente, ce dasavantaje, ce încurcături poate ascunde pentru noi.

În sfârșit, d-!or, mai este și un al treilea inconvenient. D. ministru când a încheiat acest tractat de alianță, evident, a voit să facă din el un instrument real de apărare a granițelor noastre orientale.

D-lor, dar poate că aceasta va fi fost la d-sa o intențiune platonice, în realitate d-sa a vizat și a cugetat ca să facă din acest tractat de alianță un instrument cu care să poată face, în această parte a Europei, politică în stil mare, politică europeană.

I-a trebuit ceva, care să isbească imaginațiunea, care să dea un prestigiu, o pompă mai mare actului acesta, pentru ca să poată să-și permită în urmă luxul unei politici superioare de ordin european. Și că aceasta a fost intențiunea sa, voi avea ocaziunea imediat să vă dovedesc.

D-lor, eu înțelegeam din contră, d. ministru să fi făcut mai bine politica aceea mică, obscură modestă dacă voiți, dar pozitivă a moldoveanului prevăzător, care vrea să-și apere granițele lui acolo la Nistru. N'ăși fi vrut și nu este bine, că d. ministru a vrut să facă o politică de mare european, încheind o alianță cu Polonia, fiindcă acesta este scopul și rostul alianței și nu altul.

Că este așa, e destul să vă arăt că d. ministru de externe e partizantul și protagonistul înfocat al unui sistem de alianță al unei constelațiuni vaste pe care o numește d-sa, alianța continentală a învingătorilor și în fața acestei alianțe vaste continentale a învingătorilor, d. ministru vede ridicându-se și o alianță a învinșilor care va merge dela Rin și se va sfârși la Vladivostok la Pacific.

Înțelegeți ce preocupări de ordin superior, mondial așa putea zice, are d. ministru de externe, iar chestiunea relațiilor noastre cu Polonia, sau mai bine zis a apărării graniței noastre dela Nistru, este o cantitate neglijabilă care joacă puțin rol în calculele, în combinațiunile și în preocupările europene ale d-sale.

D. ministru, în această privință nu a procedat ca diplomații de rassă. Diplomații de rassă și de tradiție, pleacă dela fapte, dela concret și ajung la abstract.

35

D. ministru de externe, în politica externă, a luat procedeul jurisconsultilor, a plecat dela considerațiuni generale, dela principii ca să ajungă la cazuri concrete, la fapte. Acest lucru are mare inconveniență în diplomatie și veți vedea pentru ce.

Prin această alianță cu Polonia n'a urmărit altceva, decât să adune material la planul său general, căci a început să încheie alianțe, pe cari să le aducă contribuție la marea ligă continentală pe care o visează d-sa. Vedeți, dar, care este atunci lucrarea.

D. ministru de externe, în interviewurile pe cari le dădea în străinătate astă-vară, în calitate sa de președinte al consiliului de miniștri, al agenției Havas și Reuter, declară că acesta este scopul său principal, să făurească marea alianță continentală.

Puteți vedea dar, că politica aceasta mică locală, regională, dar realistă, este aceea detestată de d-sa și că politica Europeană, politica în stil mare este ceea ce preocupă pe cancelarul nostru dela externe.

D. ministru, într'o declarațiune pa care ne-a făcut-o, îmi aduc aminte, astă vară, aici ne spuneă, că politica externă a României, are marele avantaj că ea se confundă cu însăși sentimentele noastre, cu afecțiunile și cu simpatiile noastre. Va să zică, d-lor, identitate de interese și de sentimente.

Și, spuneă d-sa, făcând apologia diplomatiei sentimentale, și îmi aduc aminte că d. Cuza de aici, întrerupându-l i-a zis așa: „D-le ministru, dar când este conflict între interese și sentimente?”. Atunci d. ministru, pe un ton ridicat, a spus: este o imposibilitate ca să existe conflict între interese și sentimente.

Dar, d-lor, acest lucru s'a rostit, l-am reținut; și atunci dar, dacă este sentimentul care joacă un rol așa de mare în acțiunea politică externă a d-lui ministru, înțelegeți bine că o alianță cu Polonia se explică, are rațiunea ei de a fi. Știm cu toții că națiunea poloneză a fost una dintre cele mai nenorocite depe continent. Ea, care are un trecut așa de glorios, care a fost împărțită la trei imperii de pradă, care a suferit martirul celor 130 de ani de jug străin, cum voiți să nu ne fie simpatică, cum voiți ca elementelor culte din orice țară și mai cu seamă din această țară să nu le fie dragă?

Și atunci, d-lor, d. ministru știind că sentimentele biruesc, că afecțiunile domină, a văzut clar.

Trebuie să încheiem o alianță cu Polonia, ea se impune și prin dragostea, și prin sentimentele, și prin afecțiunea pe care trebuie să i-o arătam acestui Stat.

D-lor deputați, o altă chestiune este iarăș o declarație, din seria de declarații, pe care a făcut o, mi se pare, tot aici, în Cameră. D. ministru în politica externă este condus nu numai de sentiment, nu numai de afecțiune, ci și de dogme. Și aici, sunt dator să amintesc că s'au cunoscut cazuri în istorie când politica diplomatică de sentiment o practică însuș un șef de Stat. Ceeace face d. ministru seamănă cu politica lui Napoleon al III-lea.

Și el la baza politicii lui externe a avut sentimente și gânduri frumoase. Dar ați văzut unde l-a dus sentimentele, la catastrofă. E ceeace numesc remții Katrastropolitik.

Iată, prin urmare, politica d lui ministru ce urmări ar putea să aibă.

Dar d. ministru nu are numai sentimente, vă spuneam, are și dogme în politica externă. Are dogme, principii imuabile intangibile, la cari d-sa nu ar putea să renunțe. Catechismul acesta diplomatic al d-lui ministru are două capitole.

D. C. Xeni: Care este politica pe care o preconizezi d-ta?

D. M. Vlădescu: D-le Xeni, ai răbdare; eu nu fac numai critică negativă.

D. C. Xeni: Dă soluția.

D. M. Vlădescu: Am dat-o la început și o să o completez la urmă.

D. General Gh. Cantacuzino-Grănicerul: D-ta nu înțelegi nimic, d-le Xeni. Dacă ești tare în politică internă, crezi că te înțelegi și în politica externă.

D. M. Vlădescu: Cari sunt aceste dogme ale d-lui ministru de externe?

D-lor, întâi și întâi spune așa: România trebuie să ducă o politică de relațiuni strânse cu marile democrații din occident. Aceasta este o dogmă, și al doilea: România trebuie să ducă o politică de apărare a tratatelor de pace.

37

D-lor, prima dogmă, în formularea ei, e foarte seducătoare și toată lumea o aprobă, dar să vedeți, cum o înțelege să o aplice și să o practice d-sa în fapt.

O voce: Voiți o alianță cu Germania?

D. M. Vlădescu: Nu, o politică de relațiuni strânse cu marile națiuni victorioase din Occident.

După dânsul, nici Germania de astăzi nu este democratică. (Exclamațiuni). Eu, din contră, cred că Germania de azi este o democrație și va învinge până la urmă înăuntrul democrației, în contra tuturor greutăților prezentului.

D. C. Xeni: D-ta preconizezi o alianță cu Germania?

D. M. Vlădescu: D-le Xeni, eu sunt mai vechiu antanto-fil decât d-ta și chiar decât șeful d-tale.

D. C. Xeni: Bravo!

D. M. Vlădescu: Eu, în 1913, am o lucrare: „Entanta cordială și România”, în timp ce d. ministru de externe eră amicul d-lui Kiderlen-Wächter! (Aplause pe băncile țărăniștilor).

D. C. Xeni: Dar lucrarea n’a citit-o nimeni.

D. M. Vlădescu: O cunoaște șeful d-tale.

D-lor deputați, pentru ca să reviu la prima dogmă, pe care vreau să o analizez, aceasta este foarte interesant și ași voi să se rețină.

D-lor, eu înțeleg să se facă o politică de apărare, de menținerea integrală a tratatelor de pace. D. ministru însă merge și mai departe și spune: sunt 4 tratate de pace cari s’au încheiat la Paris: este tratatul de Trianon, tratatul dela Saint Germain și tratatul dela Versailles. Aceste 4 tratate sunt paginile unuia și aceluiaș tratat, prin urmare principiul solidarității tratatelor.

D-lor, România a făcut o politică bună atunci când a încheiat Mica Antantă cu Iugo-Slavia și cu Ceho-Slovacia ca să apere și să garanteze tratatul dela Trianon. Dar, d-lor, d. ministru vrea să apere, să facă o politică de apărare și a tratatului dela Versailles. Și, d-lor, ce este această alianță cu Polonia? Polonia este o creațiune a

tratatului dela Versailles, deci România trebuie să apere această creațiune a tratatelor dela Versailles și atunci scopul alianței cu Polonia și apărarea tratatului dela Versailles.

D-lor, d. ministru iarăși în interviewurile numeroase ale d-sale pe cari la dà în calitate de președinte al consiliului de miniștri agenției Havas și Reuter, d. ministru vorbia de viabilitatea Poloniei. Vasăzică noi trebuie să apărăm și să garantăm viabilitatea Poloniei, noi trebuie să punem la dispoziție sângele nostru pentru ca să dăm viață și putere corpului anemic al unei țări vecine. Iată, d-lor, o politică care mi se pare mie că este personală, nu a țării.

D-lor, dar ia să vedem cea de a doua dogmă a d-lui ministru de externe, politica de relațiuni strânse cu marile națiuni victorioase din Occident. D. ministru aici a fost categoric. D-sa a zis: eu înțeleg politică cu aliații, înțeleg politică de relațiuni strânse cu Franța și Anglia, bine înțeles și Italia; nu înțeleg să fac politică numai cu Franța sau să fac politică numai cu Anglia, nu înțeleg să lucrez cu una în contra celeilalte; nu înțeleg să spun numai uneia și să mă ascund de cealaltă. Ori, d-lor, aici este gravitatea chestiunii în ceea ce privește alianța noastră cu Polonia. D. ministru a călcat acest consemn, d. ministru a încheiat alianță cu Polonia cedând influenței, cedând sugestiei politice franceze.

D-lor, d. ministru, și-mi pare rău că nu este pe acea bancă, mi-ar dà desmințire, ar face declarațiunea chiar că această politică s'a făcut în comun acord și cu Anglia. Să-mi deă voe d. ministru să nu mă mulțumesc cu orice declarațiune ar face în această privință. Eu, ca să pot să fac amenda onorabilă și ca să admit o astfel de afirmațiune a sa, nu înțeleg decât ca d. ministru de externe să binevoiască să se prezinte cu acte și cu documente, cu probe, să-mi arate că în adevăr nu este de partea mea adevărul, și dacă nu-i convine aici, să binevoiască să poftască în comisiune, să-mi pue la dispozițiune actele acolo, ca să mă conving că în adevăr România încheind o alianță cu Polonia n'a făcut o politică care a cedat influenței și sugestiei Franței, ci a făcut o politică alături de marii ei aliați, cum a preconizat-o aici d. ministru de externe.

39

D-lor, dar d. ministru a făcut greșeala că s'a grăbit să încheie un tractat de alianță cu Polonia. Este destul să vă reamintesc că politica orientală a României, interesele ei, trebuie să fie subordonate unei politici comune, unitare, a aliaților din Occident. Or, d-lor, aliații din Occident, Franța și Anglia, nu au o politică comună și unitară în Orient. Între Franța și Anglia sunt încă grave și mari divergențe în această privință, mai ales în aceea ce privește politica pe care trebuie să o ducă în Rusia. Și atunci d. ministru, care este amicul d-lui Poincaré și mi se pare și amic personal al d-lui Tardieu, trebuie să știe foarte bine, că acești doi bărbați politici susțin ideea că între Franța și Anglia trebuie să se facă un aranjament definitiv, ca acela dela 1904, când Franța și Anglia s'au înțeles asupra tuturor chestiunilor asupra cărora erau în dezacord. Și mai ales, d-lor, Franța și Anglia trebuie să se pue de acord în ceea ce privește chestiunea rusească. Până atunci, este prematur, este inoportun să se vină cu o politică de alianță cu Polonia. Prin aceasta se face politica Franței, iar nu o politică alături de Antanta, așa cum s'a obligat d. ministru de externe că va face.

D-lor, o altă chestiune, și-mi pare rău că nu este acum d. Xenii aici, fiindcă tocmai vroiam să-i răspund la un punct delicat...

O voce: Este aici.

D. M. Vlădescu: Atunci fac apel la toată buna voință d-sale ca să urmărească și să dea interpretarea reală la aceea ce vreau să spun.

D-lor, una din marile greșeli ale politicii orientale a d-lui ministru de externe, o mare lacună a sa, este că elimină în Orient factorul german. Or, d-lor, factorul german în Orient joacă un rol capital, un rol hotărâtor.

D-lor, Rusia nu se va ridica economic, și marea Rusie nu va fi pusă în exploatare fără concursul elementului german. Acest lucru Anglia îl știe foarte bine, și din toate manifestațiunile și din toată politica ei arată cât este de convinsă de acest adevăr. Rusia a fost doborâtă la pământ de Germania, de politica germană. Rusia nu se va ridica însă fără concursul economic și tehnic al Germaniei. Însuși ultimul discurs al d-lui Churchill afirmă acest punct de vedere.

40

(D. D. R. Ioanițescu, vice-președinte, ocupă fotoliul președințial).

D. C. Xeni: Dar ce iese de aici?

D. M. Vlădescu: D-le Xeni, d-ta crezi că ești ca la tribunal, să umbli așa numai cu arguții? Aici trebuie să faci un efort mai mare ca la tribunal...

D. C. Xeni: Te înșeli.

D. M. Vlădescu: Dacă vrei să urmărești serios și dacă nu ai nici o pregătire, cum sunt sigur că nu o ai, ai una profesională.

D. C. Xeni: Înaintea justiției nu poți să bați câmpii.

D. M. Vlădescu: Dacă te-aș avea judecător pe d-ta azi, evident că aș disperă, dar am atâți colegi cari mă urmăresc nu numai cu bună voință, dar și cu aprobare.

D. C. Xeni: Aici pot spune orice, la tribunal nu poți să spui orice.

D. M. Vlădescu: Și atunci, d-lor, dacă factorul german e așa de hotărâtor în Orient, dacă politica Angliei pe care o face în Orient e influențată și determinată de acest lucru, politica de menajare pe care a făcut-o Anglia în ultimul timp și în chestia dezarmării, chestiunea Sileziei ce rost are? Este că englezii au această convingere că Rusia și Orientul Europei nu se va ridica fără ajutorul tehnicei și fără ajutorul elementului german. Ceva mai mult, mi se pare că un fost președinte de consiliu englez a spus: Anglia nu are interes ca elementul german care va pătrunde mâine în Rusia să ducă acolo o acțiune de ostilitate împotriva imperiului britanic, ostilitatea aceasta poate avea urmări și în ceea ce privește relațiile economice și în ceea ce privește relațiile politice viitoare.

Și acum, d-le Xeni, dacă marele imperiu britanic înțelege și se teme de acest lucru, dar mica Românie...

Voci: Mare.

D. M. Vlădescu ... care trăește alături de Rusia, cum să nu înțeleagă că acțiunea elementului german, care va pătrunde mâine în Rusia, va putea răspândi într-o zi sentimentul de revanșă împotriva ei și va fi un adevărat pericol?

41

D. General G. Cantacuzino-Grănicerul: O să aibă și Rusia și Germania pe cap biata Românie.

D. M. Vlădescu: Dacă sentimentul de revanșă și de ostilitate îl va propaga elementul german, va duce o luptă împotriva noastră, va încuraja toate urile, cari vor fi, căci vor fi totdeauna uri în Rusia contra noastră, situația noastră va fi din cele mai grele. Dacă, din contră, elementul german va avea o acțiune de a tempera, de a modera ura și ostilitatea Rusiei da mâine, atunci eu nu văd din aceasta decât un avantaj, decât o apărare a noastră, și că am fost conștienți de importanța factorului german în Orient. Și atunci, d-le ministru, politica aceasta a d-voastră de a face din alianța cu Polonia, nu numai o apărare la Nistru, dar și o demonstrație anti-germană, este o politică periculoasă, căci nu avem nici un interes ca elementul german care pătrunde în Rusia — Anglia ne-o spune — să ne fie dușman *à outrance*, sa meargă și să fometeze acolo ura și destrucțiunea împotriva noastră. Eu cred că basarabenii cari au un simț, un instinct mai dezvoltat în ceea ce privește cunoașterea chestiunii rusești, cred că vor fi de acord cu noi. Și atunci, d-le ministru — îmi pare rău că nu e aci — fiindcă d-sa mi-ar fi dat o atențiune mai mare, și sunt sigur și mai multă bunăvoință, decât amicul d-sale, d. Xenii, care ține să-mi taie toate demonstrațiunile mele, cari, orice ați spune, d-le Xenii, stau în picioare, și evident că nu am prestigiul nici al d-voastră, nici al șefului d-voastră, ca să poată să-și convingă ...

D. General G. Cantacuzino-Grănicerul: Aceasta este politică germanofilă.

D. M. Vlădescu: Lecțiune da politică germanofilă, și lecțiune de politică antantofilă nu primesc dela d-ta.

O voce: Le pricepi întocmai cum se uită pisica în calendar.

D. M. Vlădescu: În chestia politicei germane, îți amintești gafa d-tale de deunăzi, a trebuit să revii ca să-ți dai singur un brevet de.... (Întreruperi, sgomot).

Eu nu-mi reneg nici unul din cuvintele ce le-am spus, ele se vor imprima, înainte de a le rosti, m'am gândit, nu fac ca alții ...

42

D. D. R. Ioanițescu, vice-președinte: D-le General, vă rog nu mai întrerupeți pe orator.

D. M. Vlădescu: ...d-lor deputați, și atunci înțelegeți de ce vă spuneam că d. ministru de externe face o politică de sentiment, deci și de ură.

Care este rezultatul politicei sale de sentiment, politicei sale de dogmă?

D-lor, vă spuneam că în istorie a mai existat un om care a mai făcut politică de sentiment, politică așa de principii mari: este Napoleon al III-lea.

Este o mare asemănare între politica d-lui ministru și politica lui Napoleon al III-lea.

D-lor, și aci ași ruga pe d. Xeni să mă urmărească.

D. C. Xeni: Vedeți, d-le Vlădescu, dacă v'ași zice ceva, v'ați supăra.

D. M. Vlădescu: Eu nu mă supăr nici odată, eu, știu că sunt imperturbabil totdeauna și lecțiunea aceasta am făcut-o în război. (Ilaritate).

D. C. Xeni: Aceasta este o mare forță a d-tale.

D. M. Vlădescu: Această ocaziune, d-ta nu ai avut-o, este o ocaziune rară în viața unui om.

D-lor, vă spuneam, că politica d-lui ministru de externe seamănă cu politica lui Napoleon al III-lea.

D. I. Buzdugan: Cu a napoleonului din buzunar.

D. M. Vlădescu: Napoleon al III-lea, d-le Buzdugan, a fost un om profund cinstit.

Vă asigur că și d. Take Ionescu este un om eminent cinstit, așa că sub raportul acesta întreruperea d-voastră este cel puțin deplasată.

Și Napoleon al III-lea la baza politicei lui externe a avut un principiu mare, sfânt, admirabil.

A fost principiul naționalităților, pentru care el a pus în joc toată puterea și energia Franței.

43

Italianii, românii, trebuie să fie recunoscători pentru politica dezinteresată care a dus-o în această direcțiune dar d-lor, unde a greșit Napoleon al III-lea este că el consecvent a încurajat principiul naționalităților și în Germania, și indirect sau direct confederațiunea germanică este opera lui.

Ei bine d-lor, încurajarea acestui principiu i-a fost fatală, confederațiunea germană, într'o zi, i-a dat la cap și în 1870 l-a dus la Sedan, la dezastrul militar și la căderea imperiului.

Ei, d-lor, d. ministru de externe face azi acest lucru mai în mic, dar în realitate practică acelaș lucru.

La baza politicei externe a d-lui ministru există un principiu admirabil, un principiu minunat, la care am vroi toți să subscriem, principiul solidarității tratatului de pace, și, d-lor, d-sa aplică acest principiu cu toate consecințele, cu toată rigiditatea, încât sunt convins că mâine, într'o zi, despre d-sa se va spune că a fost unul din agenții cei mai importanți ai înfăptuirii coalițiunii ruso-germane. Or, d-lor, coalițiunea ruso-germană este una din cele mai mari primejdii, din cele mai mari nenorociri cari amenință domnia noastră la gurile Dunărei.

D. General G. Cantacuzino-Grănicerul: Aci da, aci sunt de acord.

D. M. Vlădescu: Dacă ai fi avut răbdare să mă urmărești cu atențiune până la sfârșit...

D. General G. Cantacuzino-Grănicerul: Dar nu poți să-mi împiedeci entuziasmul.

D. M. Vlădescu: Eu nu am entuziasm. Eu am răceală diplomatică, d-le, după cum d-ta ai căldura soldatului. (Ilaritate).

D-lor deputați, cu privire la coalițiunea ruso-germană, dacă ne dăm seama noi bine de lucrul acesta, vedem că Anglia e aceea care duce o politică menită tocmai ca să împiedece acest lucru.

Anglia își dă seama de ce nenorocire mare ar fi pentru omenire, dacă această coalițiune ruso-germană ar fi însuflețită de un spirit de revanșă, de un spirit rășboinic.

44

Și atunci, d-lor, toată lupta este ca coalițiunea să fie o colaborare pacifică care să ducă la reconstrucția, la prosperitatea Europei, iar nu să fie o coaliție de luptă, de revanșă și de ură.

D-lor, iată observațiunile de fond — cum ar zice d. Xenii la tribunal — (ilaritate) pe cari am voit să le fac în această materie.

Dar, d-lor, care ar putea să fie soluția?

Eu, soluțiunea o recomand cu curaj d-lui Take Ionescu, pentru că sunt convins că nu există alta mai bună: D. ministru de externe ar trebui pur și simplu să abroge alianța cu Polonia, sau dacă găsește că e prea revoluționară această soluțiune și că nu e compatibilă cu diplomația, i-aș recomandă să suspende efectele acestei alianțe până ce Anglia și Franța vor fi căzut de acord ca să facă un aranjament definitiv în ce privește o politică unitară în Orient și în special în Rusia. În sfârșit, d-lor, dacă d. ministru nu primește nici această soluțiune, eu i-aș putea da încă una. (Aplause). D. ministru să suspende efectele acestei alianțe, până ce aliații din Occident vor recunoaște granița orientală a Poloniei. Actualmente însă d. ministru face o politică de aventuri, riscăm să fim antrenați în cine știe ce încercături.

D-lor, d. ministru de externe îmi va reproșa poate lucrul acesta, că eu a-și vrea să fac o politică de izolare. Nu, d-lor, și eu știu că aci în Orient, a face o politică de izolare, ar fi o politică greșită și nenorocită. Dar o politică de temporizare, o politică prudentă de așteptare nu este egală cu o politică de izolare. Între izolare și așteptare sunt nuanțe, și ași fi preferat mai bine să facă o politică de nuanțe decât o politică rigidă de alianțe formale.

Aci în Orient, d-lor, nu se poate veni cu formule împrumutate din Occident, nu se vine cu politică de dogme de principii imuabile; aci în Orient ne trebuie o politică de realități, o politică elastică, care să nu te lege de ambele picioare, în momentul decisiv, când mai ales ne-ar trebui libertatea de acțiune și de judecată, pentru a putea examina în mod rece și calculat situațiunile grele cari eventual ni s'ar prezentă.

45

D-lor, sfârșesc. A cui e vina? Recunosc că este un sentiment penibil pentru cineva să vie să ceară abrogarea unui tratat de alianță, ratificat după formele Constituției, pretinde d. ministru, cu un vecin, care ne este așa de scump, și de care ne leagă atâtea interese. Dar a cui a vina d-lor? Onoarea țării e în joc. Este vina d-lui ministru de externe, pentru că d-sa practică sistemul diplomației secrete, eu l-am mai acuzat de aceasta astă vară, d-sa a spus amical că face diplomație secretă, de astă dată îl acuz formal că face o asemenea politică.

Urmarea este că azi un membru al Parlamentului se vede nevoit nu numai să ceară explicațiuni, nu numai să denunțe greșeli și să arate ce pericole se ascund în dosul unui tratat de alianțe, încheiat de d-sa în secret, fără să comunice prealabil Parlamentului intențiunile sale, și aducându-ni-l numai sub forma unui fapt îndeplinit. Eu m'am mirat totdeauna de ce d. ministru de externe nu a luat inițiativa, ca un ministru democrat ce e să vie acolo la comisie, să ne arate și nouă, nu că aveă nevoie de luminile noastre, că se putea, în a tot știința d-sale în ale politicei, dispensa de luminile noastre, dar cel puțin să ne fi făcut...

D. C. Xeni: De câte ori l-ați poftit a venit.

D. M. Vlădescu: Este o vorbă franceză, d-le Xeni, că toată lumea la un loc are mai mult spirit decât d. de Voltaire. Poate cine știe, d. ministru găseă...

D. C. Xeni: Poate toată lumea nu este de părerea d-tale, numai atunci poate ai aveă dreptate d-ta.

D. M. Vlădescu: Întâi să răspundeți la ceea ce am spus eu și pe urmă să vorbiți.

D. C. Xeni: Nu am calitate.

D. M. Vlădescu: Ne-am mirat toți cari cunoaștem pe d. Take Ionescu, de unde oare vine morgia d-sale, pe care în definitiv o arată Parlamentului, atunci când este vorba de lucruri decisive, de cari depinde poate soarta unei țări, cum este o alianță, căci este inadmisibil să ne pună numai în fața faptelor împlinite. (Aplause).

D-lor, m'am mirat, mi-am spus, deși eu nu știu să fie așa, poate că d. ministru este descendentul dumnealui conte de Périgord, principe de Talleyrand și duce de

46

Bénévent? (Ilaritate). Deși eu nu știu ca d. ministru să aibă o origină așa de ilustră, eu știu că are o origină mai modestă, știu că are o origină parlamentară.

Atunci d-lor, dacă are o origină așa de modestă, d-sa nu poate să ne spună: sunt răspunzător de actele mele numai în fața istoriei și numai în fața Coroanei.

D. C. Xeni: Nici nu a spus aceasta.

D M. Vlădescu: Ați fi voit o zică și textual?

D. P. Halipa: Vai de capul lui!

D.C. Xeni: Ați vreă să aveți capul lui.

D. P. Halipa: N'ași vreă.

D. M. Vlădescu: Dacă d. ministru nu este ca prințul de Talleyrand care spunea: răspund numai în fața stăpânului meu, și știți că a avut mulți stăpâni în cariera sa, dacă d. de Talleyrand putea spune: răspund numai înaintea Regelui și înaintea istoriei, d-voastră d-le ministru de externe, nu vă este permis să repetați azi acest lucru. D-voastră nu trebuie să uitați că după o viață întreagă care ați petrecut-o sub colegiile restrânse, astăzi sub sufragiul universal, să știți că suntem mult mai pretențioși. Noi nu ne mulțumim numai să fim puși în cunoștință cu faptele d-voastră îndeplinite, nu vrem numai să fim informați și să vă controlăm, dar ținem ca Parlamentul să colaboreze efectiv la politica externă.

D. Dr. N. Lupu: De aceea vrea să-l și gâtuie, căci nu-i convine.

D. M. Vlădescu: Atunci d-lor, am să închei cu regretul că d. ministru nu este de față, cred însă că este dator până la urmă să vină aci, nu pentru mine, dar pentru Cameră, ca să dea câteva explicațiuni, să arate că am greșit și se poate să fiu greșit. D-sa e dator să vie cu greutatea cuvântului d-sale, să înlăture îndoelile, îngrijorările cari s'au înrădăcinat în sufletul nostru, pentru că, încă odată spun, alianța formală cu Polonia în condițiunile politice de astăzi ale Orientului este nu numai o aberațiune nenorocită, dar este o adevărată erezie politică. Și mă mir d-lor, că d. ministru de externe, care este un bărbat prevăzător, un bărbat așa de înțelept și de prudent, cum a putut să aibă fantezia aceasta diplomatică, să încheie în condițiunile grele obscure,

47

încurcate, politice de astăzi ale Orientului o alianță unde, încă odată repet, suntem legați de mâini și de picioare și putem fi asvârliți în orice moment în vârtoarea chestiunilor rusești pe cari nici nu le cunoaștem și pe cari suntem convinși că totdeauna prin desvoltarea și tradițiunea noastră suntem condamnați a le ignora.

Dar nenorocirea face ca d. ministru de externe să fie mare amator de ficțiuni. Dumnealui a iubit totdeauna ficțiunile și construcțiunile artificiale diplomatice, pe cari cu agilitatea spiritului său le improvizează. Îmi aduc aminte că în 1917 când ne aflam într'o situațiune tragică, d-sa a avut o formulă, o ficțiune, retragerea noastră în Mesopotamia și Babilonia. (Ilaritate).

Îmi aduc aminte de o altă ficțiune anul trecut, la Liga Națiunilor, a propus o expedițiune în Armenia și dacă nu mă înșel, astă vară o expedițiune contra lui Kemal.

Evident, acestea sunt ficțiuni. Din seria aceasta de ficțiuni face parte și alianța cu Polonia.

D. Dr. N. Lupu: Dar schimbul rublelor și coroanelor nu face parte dintre ficțiuni, ci din domeniul realităților.

D. C. Xeni: Vezi d-le Vlădescu, cum dai loc la toate calomniile cele mai infame cari se pot susține.

D. Dr. N. Lupu: Ți-am dovedit cu documente și scripte că nu este o calomnie.

D. C. Xeni: Aceasta este o infamie. D-ta vorbești așa, care nu știe lumea din ce trăești?

D. Dr. N. Lupu: Am arătat din ce trăesc, eu n'am automobile luxoase ca d-ta.

D. C. Xeni: Eu le am din munca mea. (Sgomot).

D. M. Vlădescu: D-lor, vă rog să rețineți adevăratul sens al cuvântării mele, eu nici odată n'am făcut un atac personal împotriva d-lui ministru de externe, și mai ales azi, ci m'am mărginit să pun o problemă de politică externă, să examinez această problemă într'un spirit obiectiv, și dacă uneori am alunecat la unele aluziuni poate răutăcioase, vă repet că nu a fost câtuș de puțin în intențiunea mea, ca să fac vreun atac la persoana sa, pe care o respect. Am criticat politica orientală a d-lui ministru de

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia** 1921

48

externe, am spus aici câteva lucruri și, în interesul țării și al d-lui ministru de externe, vreau ca dumnealui să răspundă la ele, să dea toate lămuririle.

Cu aceste reserve pe cari le fac, în ceea ce privește politica de alianțe a României, eu declar că votez cu plăcere răspunsul la Adresă al eminentului nostru raportor colegul din față, d. Bucșan. (Aplause).

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia** 1921

49

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman

Rușii, nemții și noi. Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la **Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia**
1921

50

**With Contemporary Literature Press
James Joyce is more present than ever!**

Holograph list of the
40 languages
used by James Joyce
in writing
Finnegans Wake:

Contemporary Literature Press

Bucharest University

The only Online Literature Publishing House of the University of Bucharest

<http://editura.mttlc.ro/>
<http://sandulescu.perso.monaco.mc/>

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

A Manual for the Advanced Study of *Finnegans Wake* in 111 Volumes

Totalling 30,000 pages

by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

*What is the most important part of *Finnegans Wake*?*

Certamente, cuvintele create de Joyce lui-même.

We have made six volumes of them. Learn them—utantill!

You can download our books for free,
including the full text of *Finnegans Wake* line-numbered, at
<http://editura.mttlc.ro/Joyce%20Lexicography.html>

Director **Lidia Vianu**

Executive Advisor **George Sandulescu**

The Times Literary Supplement No 5822
31 October 2014

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015